

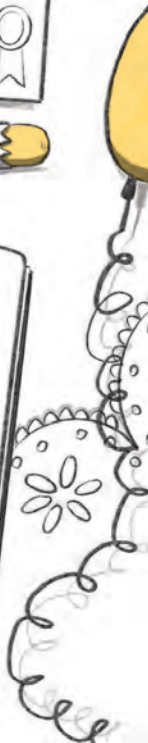
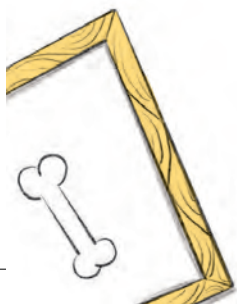
ANIL BASILI

ANNE TERLİĞİ

ÇİZER: EDA ERTEKİN

TİMAS
ÇOCUK

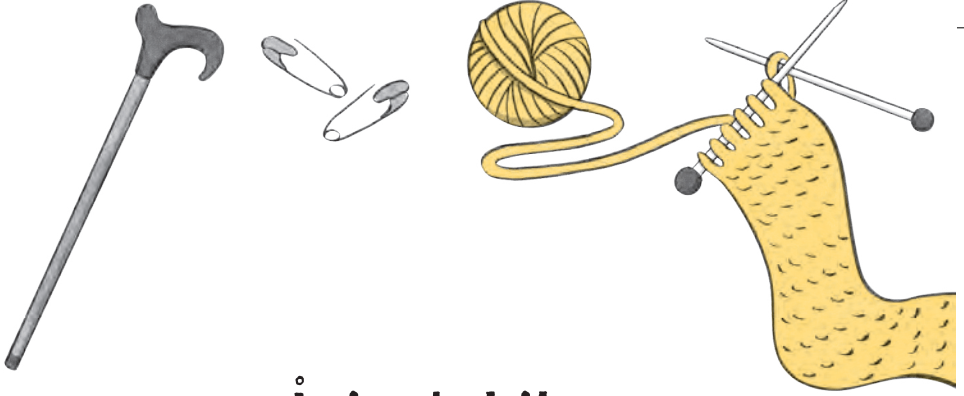

İçindekiler

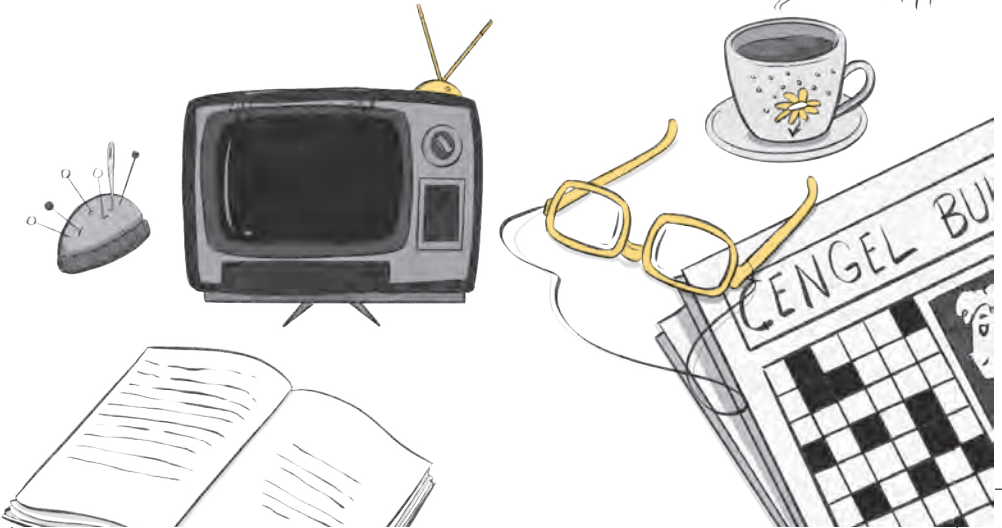
1. Çok Yakından Bakma Gözlerin Bozulacak
2. Evde Yapsam Yemezsin
3. Nereye Koyduysan Oradadır
4. Akşam Yatmak Bilmez Sabah Kalkmak
5. Halası Kılıklı

İçindekiler

6. Terlik Giyin Ayağına Üşüteceksin
7. İçine Atlet Giymezen Böyle Olur
8. Bak komşunun çocuğuna!
9. Hep Bilgisayar Başına Oturmak
tan Oluyor Bunlar
10. İyilik Eden İyilik Bulur

Çok Yakından Bakma Gözlerin Bozulacak

Sirkenaz, Leyla, Helva ve Süheyla koridorun sonundaki odanın önünde bekliyordu. Gizli odanın kapıları ilk defa açılacaktı. Ev sahibi Sirkenaz'ın dışında orada neler olup bittiğini bilen yoktu.

Üç kardeş onu görmeye ne zaman gelse orada olabileceklere dair kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Leyla'ya göre, odanın içinde bir sürü altın vardı. Sirkenaz bunları kimsenin görmesini istemiyordu. Ortanca

kardeş Helva, tüm dilekleri gerçekleştiren gizemli bir ağacın odaya kök saldığını düşünüyordu. Sirkenaz, tüm dilek haklarını kendinde tutuyordu. Küçük kardeş Süheyla ise nesli tükenmiş bir hayvanın orada yaşadığına neredeyse emindi. Sirkenaz, diğerlerinin onu alacağından korktuğu için kimseye haber vermiyordu. Bu düşünceler kardeşlerin kafasında uçuşup duruyordu. Aslında odayı gizemli tutan Sirkenaz'dı. O, orada bir şeylerin olduğunu geçen tüm yıllar boyunca ima etmeseydi; kardeşler de bu kadar peşine düşmeyecekti. Onlar, mahallenin tatlı ve bir o kadar meraklı teyzeleriydi. Nerede bir olay olduğunu duysalar orada biterlerdi. Sirkenaz'ın en yakın dostlarıydı.

Turşuhan Sokağı'nda otuz yıldır beraber yaşamaya devam ediyorlardı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Kahvaltılar, öğle yemekleri, akşam çayı, günbatımı, akşam yemeği, gece abur cuburu, film geceleri... Yemek yemeyi çok seviyorlardı. Sirkenaz hepsine aynı anda seslenmek istediğinde,

‘‘ŞaŖkın Kardeşler!’’ diyordu. Sirkenaz 60, Leyla, 58, Helva 55, Süheyla 53 yaşındaydı. Sirkenaz’ın inatçı kişiliğinin bazı gizemleri de beraberinde getirdiğinin farkındalardı. Muhteřem dörtlü olarak birlikte pek çok anıya yelken açmışlardı. Ama aralarında bilinmeyen oluşu da iten içe onları rahatsız etmeye yetiyordu.

Ama o Nisan günü bir şeyler değişmeye başlamıştı. Sirkenaz hepsini eve davet etmişti. Gizemli odaya dair bilinmeyen zlmek üzereydi.

‘‘Hazır mısınız?’’ diye sordu Sirkenaz. Kapıyı açmak üzereydi. Diğerlerinin ne kadar heyecanlı olduğunu fark etmişti. Beklemek istemedi. Tek hamlede kapıyı açtı. İçerisi çok karanlıktı. Diğerleri yle heyecanlıydı ki...

GUUUUUUUUUUUUUUM!

‘‘Ne yapıyorsunuz! Dikkatli olun.’’

Kapı açıldığı gibi bir ses duyuldu. Sirke-

naz, odanın odayı aydınlatmak için adım attı. İşte şimdi oldu, diye düşüdü. İçerideki toz bulutuna baktı. Etraf çok tozlanmıştı. Yerde yatanlara baktı. Gülmemek için kendini zor tuttu. Odada pencere yoktu. Acele etmeselerdi orada bir basamak olduğunu öğreneceklerdi ama... Leyla, Helva ve Süheyla basamadığı fark edemedikleri için yere yuvarlanmışlardı.

“Kusura bakmayın, basamak olduğunu söylemeye fırsatım olmadı. Ama siz de hemen içeri dalıverdiniz. İnsan önce beni bekler!”

Leyla, Helva ve Süheyla kardeşler söyleniyordu. Hepsi aynı anda konuştukları için de ne söyledikleri tam anlaşılmıyordu. Hemen ayaklanamadıklarını gören Sirkenaz onları kaldırma girişiminde bulundu ama sonuç vermedi. Ne kadar ağırlar, diye düşündü.

“Meraklılar sizi. Resmen ev sallandı! Çabuk kalkın yerden.”

“Ayağımı kaldıramıyorum.” dedi Helva.

So-
m u r -
tuyordu.

“Çünkü o senin aya-
ğın değil. Bırak hemen ayağımı.”

Ablaları Leyla sinirlenmiş görünüyordu.
Helva, kendi ayağı yerine ablasının ayağını
tuttuğunu fark edince gülmeye başladı.

“Ay ablacığım, ben de diyorum benim
ayağım bu kadar şiş değil. Ayaklarının ma-
şallahı var. Epey ağırlar.”

“Konuşmayı bırak da kalkalım.”

Leyla, Helva'nın elini tuttu. Helva da
Süheyla'nın kolunu. Birbirlerine tutundular.

“ÜÇ İKİ BİR!”

“ŞİMDİ!”

“ZIPLA!”

“İŞTE OLDU!”

Şaşkın Kardeşler boy sırasına göre dizilmişlerdi. Bu onlar için bir kuraldı. Sokakta yürürken de Leyla, Helva ve Süheyla şeklinde ilerlerlerdi. Bazen dalgınlıkla yaya kaldırımını öyle işgal ederlerdi ki, karşıdan gelenler onlara yol vermek zorunda kalırdı. “Biraz nezaket!” diye seslendiklerinde fark ederlerdi yaptıklarının yanlış olduğunu. Bir keresinde bisiklet yolunda trafik oluşmasına neden olmuşlardı. Yürürken sohbete öylesine dalmışlardı ki, arkalarındaki kuyruğu fark edememişlerdi. Bisiklet yolunda yürümek gerektiğini o gün fark etmişlerdi.

“Şaşkınlar sizi. İşte şimdi oldu. Sizi tekrar görmek güzel. İyisiniz değil mi?”

Sirkenaz’ın bu cümlesi kahkahalara neden oldu. Birbirlerine bakıp bakıp gülüyorlardı. Odaya girebilmek için öyle acele etmişlerdi ki kapının açılmasıyla kendilerini yerde bulmuşlardı. Ardiye dolabına

sıkıştırılmış eşyalar gibi bir anda düşüvermişlerdi. Etrafa dağılmışlardı. Takır tukur takır tukur!

“Buraya basamak konur mu canım?”

“O bir basamak değil, tuzak!”

“Tuzak mı?”

Sirkenaz, etraftakileri işaret etti.

“Şöyle bir dönün de bakın odaya... Burada tahmin edemeyeceğiniz kadar değerli şeyler var.”

“Ouuuuuuuooov.”

“Altın gibi mi?”

“Nesli tükenen hayvan?”

“Hayır! Hayır! Çok daha değerli!”

Üç kardeşin başları bir sağa bir sola döndü. Uyum içindeydiler. Birkaç dakikanın sonunda Leyla, Helva ve Süheyla'nın bakışları değişti. Ağızları bir karış açıldı.

Sirkenaz'ın burayı ne kadar önemseydiğini ve hiç kimseyi içeri sokmadığını biliyorlardı. Buraya girdikleri için şanslı hissediyorlardı. Kardeşlerin dalıp gittiklerini ve konuşmadıklarını fark eden Sirkenaz orta-

mın sessizliğini bozmak için araya girdi.

“Neye bakıyorsunuz öyle?”

Sorusunun hemen ardından, duvara bitişik masaya doğru hareket etti. Komşuları için birbirinden lezzetli atıştırmalıklar hazırlamıştı. Onlardan tatmak istedi. Bir eline poğaçaya diğerine ıslak kek aldı. Hangisini önce yiyeceğine karar veremedi. İyice şaşkın kardeşlere benzedim, diye düşündü.

“Ya ondadır ya bunda... Aman canım, ne fark eder. Hepsi aynı yere gidiyor. Mideme!”

Üst üste koyduğu poğaçaya ve ıslak kekten aynı anda bir ısırık almaya hazırlandı. Kocaman bir ısırık hepsi bu, diye düşündü. En büyük ısırığı alma rekoru kırılmak üzereydi. Saniyelik de olsa diğerleri ona baktı. Sirkenaz'ın ağzı kocaman açıldı, açıldı.

HAM. HAM. HAM.

“Of, çok lezzetliler. İkisi aynı anda. Meraklanmayın, birazdan size de ikram edeceğim.”

Diğerleri bakışlarını duvarda asılı olanla-

ra çevirmişti. Onu duydukları yoktu. Epeyce geniş odanın farklı köşelerine yayıldılar. Şaşırdıkları her an birbirlerine bakıyorlar sonra da koro hâlinde bağırıyorlardı.

“Abooooooooooooov.”

“Abooooooooooooooooooooov.”

“Abooooooooooooooooooooooooooooov.”

Yıllardır Sirkenaz’ın en iyi arkadaşları olmalarına rağmen gördükleri bu yer tüm gizemini korumuştur. Arkadaşlık seviyesinde yeni bir etap açılmış gibiydi. Yüzlerinde okul toplantısına giden ve çocuğunun tüm derslerinin iyi olduğunu öğrenen velinin duyduğu gurura benzeyen bir tebessüm vardı. Onlar dışında gören yoktu. Bunu fark ettiklerinde Sirkenaz’a olan duyguları pekişti.

“İnanılmaz.”

“Enteresan.”

“Mükemmel.”

Sirkenaz duyduğu her şeye benzer bir cevap veriyor.

